

ELISE RICADAT - LYDIA TAİEB
Üzerime Giyecek Hiçbir Şeyim Yok!

ELISE RICADAT Paris yakınlarındaki Pontoise Hastanesi'nde klinik psikolog ve psikanalist olarak görev yapıyor. Ergen psikolojisi ve meme kanseri üzerine çalışıyor. Lydia Taieb ile birlikte yazdığı *Après le cancer de sein* (Meme Kanserinin Ardından) adlı kitabı 2009'da yayımlandı.

LYDIA TAİEB Paris'te klinik psikolog ve psikanalist olarak çalışıyor. Kanser hastalığı konusunda uzman.

Rien à me mettre! Le vêtement, plaisir et supplice

© 2012 Editions Michel Albin, Paris

İletişim Yayınları 2127 • Psykhe Dizisi 16

ISBN-13: 978-975-05-1725-9

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

DIZI EDITÖRÜ Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Parla Nemutlu

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ELISE RICADAT - LYDIA TAÏEB

Üzerime Giyecek Hiçbir Şeyim Yok!

Giysi: Keyif mi İşkence mi?

*Rien à me mettre!
Le vêtement, plaisir et supplice*

ÇEVİREN Tuvana Gülcan

Zırhsız şövalyem Jérôme'a.

E.R.

*Yaşamımın öznesi olmama
yardım eden psikanalist Emma Graciela Pion-
Cimetti de Maleville'e.*

L.T.

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜR.....	9
ÖNSÖZ.....	11
GİRİŞ.....	15
BİRİNCİ BÖLÜM	
GİYİNMEK, OYNAMAKTIR.....	27
BEBEĞİNİ GİYDİRMEK, GİYİNMEKLE OYNAMAK	28
ANNEDEN KIZA: MATRUŞKALAR.....	31
ANNE-KIZ AYNASI.....	34
BABANIN BAKIŞI.....	39
KADINLIĞIN OLUŞUMU, KADINLAR ARASINDA BİR HİKÂYE Mİ?	42
HAYALET KADINLIK.....	44
...YA DA TEHLİKEDEKİ KADINLIK	47
BABANIN YERİ	54
ERGENLİK, KİMLİKSEL BİR GİYSİ	61
AŞIRI CAZİP	66
İKİ KİŞİLİK GİYSİ Mİ, ÜÇ KİŞİLİK GİYSİ Mİ?.....	70
BİREYSELLEŞME MESELESİ	73
KOLTUK DEĞNEĞİ GİYSİ.....	75
CAN SIKINTISI Mİ, KENDİNDEN NEFRET ETMEK Mİ?.....	77
İKİNCİ BÖLÜM	
BOŞLUĞUN DERİSİ	81
GERÇEKTEN BOŞ BİR ACI MI?	83
ALDATMACA.....	86

DEĞER VERİLEN BAĞIMLILIK.....	91
MODERN ZAMANLAR KÜLKEDİSİ.....	95
GIYSİ BULMISINDEN BAHSEDİLEBİLİR Mİ?.....	97
KILIK DEĞİŞTİRİMİŞ KENDİNİ YOK ETME.....	100
BUTİK: DERHAL NEŞEYİ BULMA MEKÂNI.....	102
TEZGÂHTAR KADININ ARKASINDA KİM SAKLI?.....	106
GIYİNMEK DE, KİMİ BAŞTAN ÇIKARMAK İÇİN?.....	110
KİMLİKSEL BİR EKSİK.....	113
AKLIN BAŞA GELMESİ VE CEHENNEM AZABI.....	116
ENAYİLER ÇARŞISI.....	119
DEĞERLİ GIYSİ: DEĞERİ BİLİNER KADIN.....	121
KENDİNİ YAŞIYOR HİSSETMEK İÇİN GIPTA ETMEK.....	125
KİMSEYİ BAŞTAN ÇIKARMAYAN BİR BAŞTAN ÇIKARMA.....	127
BOŞ BİR DENİZ KABUĞU GİBİ.....	131
MELANKOLİK GIYSİ.....	133
BOŞLUKTAN KAÇMAK.....	137
ÖLÜM SESSİZLİĞİ.....	139
ÖLÜMCÜL OLAN İŞBAŞINDA.....	143
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	
ART ARDA.....	147
ÇABUK GİTMEK, İLERİ GİTMEK.....	148
RUHUN ACILARI İYİLEŞTİRİLEBİLİR Mİ?.....	151
ANLAMIN ORTAYA ÇIKIŞI.....	152
DEPRESYONA KARŞI KOYMAK.....	154
PSİŞİK BİR YER.....	157
TENSEL BİR İLİŞKİYE DAYANMAK.....	159
SIRADIŞININ VAADİ.....	162
KAYIP BEDENDE.....	164
EGO VÜCUT BULDUĞUNDA.....	166
GIYSİNİN ALTINDAKİ BEDEN HANGİSİ?.....	168
BEDEN-RUH DÜĞÜMÜ.....	172
GIYİM OLARAK ÇIPLAKLIK.....	176
SONUÇ.....	179
KAYNAKÇA.....	183

GİRİŞ

Girizgâh mahiyetinde, işte size üç kadının tanıklığı, moda ve giysiyle bağ kurmanın üç ayrı biçimi. Adları Jeanne, Éléonore ve Chloé. Psikolojik çalışma alanı için atipik olan bu konuda bize aktardıkları, kadınların kadınlıklarıyla kurdukları ayrıcalıklı, hatta çoğunlukla otoriter bağın genel çizgilerini görmemizi sağlıyor. Onları bu özgül filtreyle dinleyerek hem ortak noktaları hem de farklılıkları ortaya çıkardık.

Kadınlar! Önceden tanımlanmış bir kategori gibi kulağa gelen bu kolektif adlandırma, burada elbette pek bir anlam taşımayacaktır. Elinizdeki kitapta, giysinin her birimizin olduğumuz, olmayı düşlediğimiz ya da keşke olabilseydim dediğimiz kadının benzersizliğine ulaşma yolunu açtığını göstereceğiz.

Belki siz de bu kadınlardan birinde, belli özelliklerinde ya da düşünme biçimlerinde kendinizi bulacaksınız. Belki onlarda annenizi, bir arkadaşınızı, bir kız kardeşi ya da geçenlerde bir butikte karşılaştığınız bir kadını bulacaksınız. Giysinin bir parça kumaş olmakla kalmayıp dile geldiğini, pek

çok sırrı ortaya döktüğünü göreceğiz: anne ve babamızın bize aktardıkları hakkında, beden hakkında, bedenin kılıfları ve bedeni koruyan şeyler hakkında, bedeni gizleme ya da aksine olduğu gibi kabul etme, hatta gösterme tarzı hakkında pek çok sır. Bir giysi yerine göre bir hikâyeyi, bir arzu, bir ihtiyacı, bir isyan sancağını, sosyal bir damgayı ya da başka türlü yorumlamak istersek, bir semptomu, bir koltuk değneğini, hatta bir protezi cisimleştirebilir. Bu kitap, giysinin insanın inandığı kadar önemsiz ve boş bir şey olmadığı sezgisinden doğmuştur. Giysilerin her birimizin onlara attığı bir ruhu, bir rolü, bir işlevi vardır.

Jeanne'la başlayalım:

“Kendime giysi seçmeyi her zaman çok sevdim! Küçüklüğümde beri bayılırım. Annemin eski giysilerinden kumaş parçaları kesip oyuncak bebeklerim için giysiler dikerdim. Annem dikmeye yardım ederdi, küçük mankenlerim için çeşitli tarzlarda bir sürü giysi üretirken çok eğlenirdik. Bugün hâlâ annemle o işbirliği anlarını büyük heyecanla anırım. Nitekim kadınlıkla ve modayla kurduğum bağın arkasında hep biraz annem vardır, ne de olsa annem karşılaştığım ilk kadın; onu seyrederek, nasıl giyindiğini, nasıl makyaj yaptığını inceleyerek geçirirdim zamanımı. Çocukluğumda yaşadığım o keyfi asla terk etmediğim söylenebilir. Hâlâ günün gereklerine göre stil ve kılık değiştirmeyi, giyinmeyi severim. Tasarımcıları özellikle severim, modanın sanat olduğunu ve herkesin modada kendi yararına bir şeyler bulabileceğini düşünüyorum. Alışverişe çıktığımda asla ne bulacağımı bilmem, gardırobumda yerini bulacak bir parçayı keşfetme hevesiyle karşıma çıkan butiklere girer, oluru bırakırım. Boşmuş gibi gelebilir, ama her giysi benim için bana benden bir şeyler anlatacak o anki ruh ha-

limi temsil eder. Bazı giysilerimin hikâyeleri vardır, bana iyi ya da kötü hatıraları çağrıştırırlar. Onlara belli bir şefkat beslerim ve evet, düzenli olarak kendime giysiler alırım, çünkü bütün bunlarla oynamak bana gerçekten de keyif veriyor. Benim için, kadınlık bu demek ve bunu kız arkadaşlarımla paylaşmaya da bayılırım. Bazen çocuklar gibi hiçbir şey satın almadan dükkân dükkân dolaşarak eğleniriz. Asla giymeye cesaret edemeyeceğimiz giysileri sırf gülmek ve kendimizi moda dergilerinde yer alan resimlerdeki kılıklara girmiş bir şekilde görmek için deneriz: aşırı seksi minnacık büstiyerler, payetli elbiseler, deri etekler... Diğer yandan, banka hesabım boşalmışsa hiçbir harcama yapmamayı da bilirim. Dolaplarım zaten ağzına kadar giysiyle dolu. Giysilerim benim gündelik keyfim...”

Jeanne otuz yaşında genç bir kadın, bir reklam şirketinde çalışıyor. Verdiği mesaj açık: Moda onun için değerli, giyinmek onun için bir oyun, giysiyle arasında gerçek bir aşk ve suç ortaklığı hikâyesi var! Eğleniyor, trendlerin nabzına göre seçtiği kadınlık silahlarını kendine hediye ederken büyük zevk alıyor. Babasının eğlenen bakışları altında annesinin ayakkabılarını deneyen, bebeklerini heyecanla giydirip soyarak oyalanan küçük kızı keyifle hatırlıyor. Satın alınan o giysi bir duygular bohçası ortaya koyuyor: annesiyle arasındaki ortak yönlerin nostaljisi, kadınlığını keşfeden ergenlikteki genç kız, özel bir gecede bir prensese dönüşen sıradan bir kadın...

Giysi onun için bir baştan çıkarma aracını temsil ediyor; erkekleri olduğu kadar başkalarını da, ama asıl kendisini baştan çıkarabileceği bir aracı. Giysi bedeniyle ve kadınlığıyla kurduğu iyi ilişkinin sırdaşı. Giysiyle kurduğu bağ, kadınlığının oluşum hikâyesine dayanıyor. Nitekim anlattıkların-

dan Jeanne'in annesinin oynadığı yol göstericilik rolünü seziyoruz; zira giysi, beden ve kadınlık anneden kızı aktarılır.

Ancak bazen, giysiyle kurulan bağ farklılaşır ve kadınlıkla kurulan daha zor, daha kaygılı bir bağı gizler. Tıpkı kırk beş yaşındaki Éléonore için olduğu gibi:

“Benim giysiyle ilişkim bir gariptir. Herkes gibi, demek istediğim, bütün kadınlar gibi olduğumu düşünüyorum. Giyinmeyi çok seviyorum, butikleri dolaşmayı ve kişiliğimi çok daha iyi tanımlayacak o küçük şeyi bulmaya bayılıyorum. Beni rahatsız eden bu değil, hatta bunu eğlenceli bile buluyorum. Ama giysinin benim için bambaşka bir rol oynadığını da itiraf etmem gerek. Ben çok kaygılı, çok endişeli biriyim, en ufak bir şey beni huzursuz eder, sakinleşmek için, kendime açıklayamadığım ve içimi kaplayan bu kaygıyı dindirmek için başka bir çare bulamadım. Elimde değil, o anlarda bir butiğe sığınmam ve bir şeyler satın almam gerekiyor. O anda bana iyi geliyor, gerçekten derhal etki ediyor. Stresimi geçiyor, ama için için kısa süreceğini biliyorum. Yine de böylesini ilaç almaya tercih ederim! Bu, benim için bir dertlerimi unutmama, içimi boşaltma, yalnızca ve yalnızca kendimi düşünme biçimi. Bazen utanıyorum, kocama söylemiyorum, çünkü tümüyle sıyrıp sırf satın almış olmak için satın alma deliliğine kendimi kaptırabilirmişim gibi geliyor. Neyse ki, durmayı her zaman becerabiliyorum ve aslında korkum her zaman verdiğim zarardan daha fazla oluyor. Her ay banka hesabımda küçük bir açık oluyor, ama hiç hesabım kapatılmadı! Durumu idare ediyorum. Kendime sınır koymayı beceriyorum, ama düşününce, beni sürekli kaygılandıran ve endişelendiren şeyi çözemediğini biliyorum.”

Éléanore ilkokul öğretmeni. Bir misyon saydığı mesleğini çok seviyor ama ilk yıllardaki ideallerini çoktan geride bırakmış. Yükü ona gittikçe daha ağır gelir olmuş, zor ve belirsiz bulunduğu geleceği karşısında sık sık endişe duyuyor, en azından kendisine yaptığı açıklama bu. Gerçekte, bu tanıklık bize bir kadının hikâyesini giysi meselesi üzerinden çok daha ince eleyip sık dokuyarak dinlemek gerektiğini gösteriyor. Diğer bir deyişle, burada konjonktürel olarak açıkladığı şey psikolojik oluşum bağlamında bakıldığında aslında yapısal. Giysi şimdilik sürekli bir kaygı haline karşılık verme girişimi gibi görünüyor. Oysa stresten kaygıya tek bir adımda geçilmez. Kaygısı belirsiz ve Eléanore'a ona kendisini savunma fırsatı vermeden durup dururken çarpıyor gibi geliyor. Éléanore durumun bilincinde. Bir giysi satın almak bir masajın, akşamüstü ağza atılacak bir lokma tatlının ya da sıkıntılı bir anda bir arkadaşla geçirilecek birkaç saatin sağlayabileceği yararlı etkinin ardına saklanmış. Éléanore'un da itiraf ettiği gibi ortada bir ilaç-giysi var. Bu giysi alışverişinin meşruiyeti şurada yatıyor: bedenle ve insanın kendisine ilişkin sahip olduğu imajla kurulan yaşamsal ilişkiyi canlandırmak üzere kendi için iyi bir şeyler yapmak.

Klinik psikolog bakışımız, burada bir an durabilir. Zira bu kadın satın alma eylemi aracılığıyla düzenli olarak bir şaşırtma operasyonu gerçekleştiriyorsa, bundan, ısrarcı bir şeyin onun içinden dışa vurmaya çalıştığını çıkarabiliriz. Besbelli ki, bu huzursuzluk yüzleşmesi gereken güçlükleri takiben ona kendini hissettiriyor ve peşini bırakmıyor. Bir anlamda, bu giysi alımını bir semptom olarak ele alacağız, yani hastanın ruhsal örgütlenmesine ilişkin söyleyecek bir çift lafı olan yaşamının apaçık bir ögesi olarak. Her ne kadar garip gelebilirse de, giysi ve butiğin aşırı bir anlamlandırma ile sığınak yerine konması bize göre çıkış yolu arayan ruhsal bir acının özgün bir ifadesidir. Dolayısıyla o giysinin hikâyesinde-

ki belli ögelere, özellikle de annesiyle arasındaki zorlu bağla ilgili söylenen bir söz, verilen bir yanıt gibi kaygı giderici etkisi olduğuna yoracağız. Artık kaçmaya, kanalize olmaya çalışan ve tekrarı sürekli görülen bir kâbus gibi çözülmemiş, çözümlenmemiş bir hikâye parçasına işaret eden, daha ziyade depresif bir geçişle karşı karşıyayız. Giysi satın almak, Éléanore için keyif ya da oyun olmaktan çıkmış. Kendini zaman zaman biraz tutsak gibi ve her zaman deşifre edemediği bir mesajla karşı karşıya hissedebiliyor. Nitekim danışmanlık alma talebinin konusu da buydu.

Otuz sekiz yaşındaki Chloé'nin tanıklığında ise, giysiye duyulan tutkunun patolojik yönünü, her ne kadar yaygın olarak paylaşılsa da pek tanınmayan bir bağımlılığı ele alacağız:

“O anlarda bana neler olduğunu anlamakta gerçekten zorlanıyorum. Bazen neredeyse utanç duyuyorum... Kendime hâkim olamıyorum. Gitmem gerekiyor... Karşı konulmaz bir çağrı gibi... En sevdiğim butikleri, markaların sadık bir müşterisi olarak tanındığım mağazalarını dolaşma ihtiyacı duyuyorum. O butikler, beni her zaman kucaklamaya hazır kollar gibiler. Sanki güzel olduğumu bana söylemesi için birini arıyor gibiyim. Herhangi bir şey satın alabilirim, ne olursa. Hiç önemi yok. Bir renk seçiyormuş gibi yapıyorum, bazen de bahanem o yeni kesimden bende olmaması oluyor, ama aslında bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorum. Gardırobumdakilerle istesem kendim bir butik açabilirim. Kendimden korkuyorum, ama beni anlamalısınız, kendime bir rüya anı satın alıyormuşum gibi geliyor; benimle meşgul olunuyor, benimle ilgileniliyor. Birkaç dakika için baloya gitmeye hazırlanan bir prenses oluyorum. Bütün diğer kadınların giydiği şeyleri giymekten hoşlan-

miyorum. Farklı olmak istiyorum ve bunun görülmesini. Marka giysi tam da beni farklı göstermek için orada duruyor. Satıcı kızlar her şeyin bana çok yakıştığını söylüyorlar ve bu bana iyi geliyor. Olduğum kişi hakkında bana güven geliyor. Satın aldıktan sonra bir süre daha sözleri kafamın içinde yankılanıyor, bakışları gözümün önünden gitmiyor. Onlara yapışıyorum ve bu bana iyi geliyor... Bekârım, hayatımda kimse yok. Kendimi saydam hissediyorum. Yeni bir giysi denediğimde canlanıyormuşum gibi geliyor. Dışarı çıktığımda insanların ben yanlarından geçerken durup ‘Kadına bak! Onun gibi olmayı ne çok isterdim!’ gibi iltifatlar edebilecekleri izlenimine kapılıyorum. Ancak ne yazık ki senaryo bambaşka oluyor. Kendimi ellerim kollarım paketlerle dolu, kimse fark etmediği, yalnız başına yürüyen bir kadın olarak sokakta bulur bulmaz rüyadan uyanıyorum.”

Chloé bir şirkette yönetici. İşinde ne kadar saygı gören ve yetenekleri dolayısıyla aranan biri olarak sorumluluk gerektiren bir mevkii varsa da, aşk hayatı ve özel yaşamı olabilecek en azına indirgenmiş durumda. Çok az arkadaşı var, aradı ardına hafta sonlarını dolduran alışveriş furyası da olmasa çok az gezmeye çıkıyor. Hayalini kurduğu ilişkiyi hiçbir zaman yaşayamamış. Bir erkeği, ergenlik çağından beri inandığı gibi kendisi için yaratılmış, sokağın köşesinden döner dönmez karşısına çıkacak, kendisiyle, yani prensesle nihayet tanışacak beyaz atlı prensten farkı olmayan o erkeği cezbedebilmeyi öyle istemiş ki. Giysiye, o erkeği çekebilecek neredeyse sihirli bir güç anlamı yüklüyor. Chloé modaı ve giysiyi bir zevk olarak değil, aksine gizli bir bağımlılık olarak, yani kurtulamadığı, her hafta onu çaresizce denetleyemediği serseri bir gezentiliğe sürükleyen bir acı olarak yaşıyor.

Giysi onu kadınlığına ikna etme anlamıyla yüklüymüş, hatta kadın kimliğinin taşıyıcısıymış gibi geliyor. İşte tam da burada işin zararlı ve patolojik yüzüne çarpmış gibi görünüyor. Chloé giysiden, kendisini bütünüyle boyun eğmiş gibi hissettiren, zorba, tekelci bir eşten bahseder gibi bahsediyor. Kendisini tanımlama gücüne sahip o giysi olmadan Chloé bir hiç. Böylece giysi onun hayatında ölçüsüz bir yer almaya varıncaya kadar farklı işlevler görüyor: derin yalnızlığını teselli etmek, saydamlık hissini kandırmak, hayatının aşk hikâyesindeki gelecek vaat eden erkeği yemlemek. Giysi diğer kadınlarla arasındaki farkın sosyal temsili oluyor, bir tür üstünlük kompleksine benzeyip kendine özgü kadınlık kimliğine ilişkin yüceltilmiş bir fikir veriyor. Ne var ki, butikten çıkar çıkmaz erdemleri tükenen giysiye ilişkin kesintisiz bir güvence talebi de vardır. Giysi silik, kaplama bir kimliği giydirir, tıpkı bir yapı eksikliğini, bir içsel boşluğu saklayan onarımdaki bir binanın ön cephesi gibi. Chloé bir de kadınlarla *kadın* arasında büyük bir fark görüyor. Elbette, giysinin onu daha ziyade bu sonuncusunun kefesine koymasını umut ediyor! Burada bir ideal çılgınlığına, her sabah aynada kendine baktığında varlığını torpilleyen ezici bir idealin çılgınlığıyla karşı karşıyayız. Chloé, tanımı gereği bir ideale ulaşamayacağını bilmiyor gibi görünüyor. İdeal tıpkı kuzey yıldızı gibi yön verir, ulaşılacak bir hedef sunar, ama kendisi ulaşılmazdır. Bu durum Chloé'yi satın alma takıntısı şeklinde kendini ortaya koyan o çılgınca zorunlulukla patolojik bir ilişkiye sokuyor. Temsil ettiği ve vaat ettiği şey dolayısıyla butikte kaçınılmaz gibi gelen giysi, sonunda hep yarıltıcı, hatta yıkıcı çıkıyor.

Bu üç örnekte, bize göre üç ayrı ton kendini belli ediyor. Jeanne modayla oynamayı biliyorken, Éléanore modayı bazen başka bir açıdan, yaygın bir kaygıyı ya da depresif bir davranışı gidermeye yarayacak anlık bir yanıt olarak anlam-

landırıyor. Burada giysinin rolü birincil işlevinden uzaklaşmıştır ve bazı kadınların giysiyi kullanım biçimleri bazen en aşırı noktasına kadar bir bağımlılık ilişkisini ifade edebilir. Bununla birlikte, onlar işi asla Chloé'de olmasından korktuğumuz noktaya kadar, yani psikolojik yönden kimlik portmanto nitelikleri için giysinin peşine düşmeye kadar vardırmazlar. Giysi, tıpkı her kandırmaca gibi ancak bir süre işler, daha sonra çabucak tahammül edilmez bir saydamlık duygusuna geri döndürür.

Bu kadınlar arasındaki fark neden kaynaklanır? Bazı kadınlar için giysi kadınlığın işbirlikçisi, insanın başkalarına göndermeyi arzuladığı kendi imajının yaratıcı bir ifadesiyse de, diğerleri için işler farklıdır. Giyinmek artık bir oyun değildir, kadınları kadın olanın evreninden dışlanacakları korkusuyla aksine davranmanın yakışık almayacağını düşündükleri bir kapana kıştırır. Kişiliklerinin farklı yönlerinin sınırlarını anlamak, çocukluğun dünyasına dalmayı gerektirir. Bu dolambaç, narsistik temellerin oluşumunu ve kadınlığının çözümlemek için gereklidir, zira bu onları hassaslaştırmış olabilir. Böylece, bu giysi semptomu ışığında biz dinamiklerini, eksik gediklerini ortaya çıkarabilir ve daha incesinde de kadınlık kavramının, hatta kimlik kavramının neye dayandığını daha iyi kavrayabiliriz.

Bu kitap bu kadar güncel bir davranışın bilinçdışımıza dair ne barındırdığını ve neyi ifşa ettiğini sorgulamaya çalışıyor: Giyinmek ne demektir, kime yöneliktir, gerçek bir huzursuzluğa tercüman olarak giysinin ifade ettiği şey nedir ve neye derin bir tatminsizlik katmaktadır? Görünüşte bu kadar önemsiz olan bir meselenin bazen kendini kadın gibi hissetme güçlüğü hakkında ortaya koyduklarının derinliklerine ineceğiz. Mesele kendilik imajı, kimliksel oluşum, güvenilirlik kavramına değindiği gibi, kadınlığın anneden kıza geçişine de dokunur.